

Nr 187.

Av herr **Pettersson** i Hällbacken, *om förbud i viss utsträckning mot import från Norge av hingstar.*

Sedan omkring 30 år tillbaka har, som bekant, inom stora delar av landet ett framgångsrikt arbete pågått med förädlingen av den nordsvenska hästen.

Ifrån en mycket blygsam början har denna hästavel med sin härdiga, förnöjsamma, starka och särskilt för skogs- och småbruk, idealiska dragare, kommit att intaga en mycket bemärkt plats och tillvunnit sig uppmärksamhet till och med utöver detta lands gränser.

De vid allmänna svenska lantbruksmötet i Göteborg 1923 utställda nordsvenska hästarna utgöra ett vittnesbörd om den nordsvenska hästrasens framgång och tillväxt sedan Örebroutställningen år 1911.

För att förkovra och förmera de goda egenskaperna samt homogeniteten hos den nordsvenska hästen har i flera län införts hingstbesiktningstväng.

Vid rekryteringen av hingstmaterialet har man i stor utsträckning inköpt från Norge importerade beskillare. Norge med sitt äldre avelsarbete på detta område har med många goda, hit importerade hingstar i hög grad gagnat den nordsvenska hästrasens utveckling, men flera fall ha förekommit, särskilt under de sista åren, då mindervärdiga norska hingstar importerats från Norge, till skada icke endast för det målmedvetna avelsarbetet utan även åsamkande svenska köpare stora förluster.

Om denna sak skriver ordföranden i V premieringsdistriktet D:r G. Kellgren i sin berättelse angående 1923 års premieringar bland annat:

»Det skall ingalunda förnekas utan t. o. m. beklagas, att vi från Norge fått hitförda ett stort antal beskillare, som helst bort stanna på sin plats. Gott vore att finna bot härför, och kanske vore på tiden att åstadkomma förbud på import från Norge av 3-årig eller äldre hingst, som ej vore godkänd av ordförande eller ledamot i svensk premieringsnämnd. För närvarande går det nämligen till sålunda, att sedan bedömningen vid Lillehammar avslutats och premieringslistan är klar, vill självfallet varje norsk hästägare, som blivit utan pris, av helt naturliga skäl bli av med sin kasserade hingst; och då uppträda svenska hästhandlare på marknaden, vilka med största lätthet nedpruta priserna och så hemföra till Sverige och mångla ut sin fångst till

fåkunnige köpare. Nu ligger visserligen i svensk premieringsnämnds skön att följa norska prisdomares exempel, men dels har kanske en viss trakt behov av en beskällare, dels har hingsten sin rena härstamning, dels har kanske ägaren utlagt rätt avsevärda belopp för sin hingst, dels kanske hingsten är åtminstone någorlunda acceptabel — allt sammanlagt har ofta gjort, att hingsten tillsvidare godkänts, och på grund därav är också i rullorna antalet *godkända* hingstar så pass avsevärt.

Om sålunda som villkor för import från Norge av hingst — 3-årig eller äldre — bestämdes, att ordförande eller åtminstone ledamot av premieringsnämnd skall hava godkänt hingsten, torde man kunna hoppas, att i flertalet fall endast sådana hingstar komma att inköpas, om vilka utsikter finnas, att de med nöje kunna godtagas och bli till gagn för vår avel.

Åtgärder böra emellertid vidtagas för hindrande av import från Norge av sådana hingstar, som ej med nöje kunna godtagas.»

Dessa erinringar äro nog så befogade, och det är anledning antaga, att, därest icke åtgärder vidtagas för att hämma importen av mindrevärdiga norska beskällare, skada kommer att åsamkas ovanberörda hästavelsarbete med förluster för köpare.

På grund av vad sålunda anförts, får jag vördsamt anhålla,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t låta verkställa utredning om förbud mot import av 3-årig eller äldre hingst från Norge, vilken icke med nöje godkänts av ordförande eller ledamot i svensk premieringsnämnd.

Stockholm den 21 januari 1925.

Gust. Pettersson
i Hallbacken.